

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
Pe un sfert 40 Lei
In străinătate 400 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Proprietar și director: IULIU MAIOR
Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Glăsu celui ce strigă în pustie

Așa s'ar putea numi gazeta noastră cu tot dreptul, pentru că în cei 22 de ani, de când s'a zămislit, prin însușirea tinerescă a celor doi întemeietori ai ei, nu a fost on, în care să nu arete, că nu se poate ca credincioșii să nu contribuie cu nimica pentru susținerea bisericilor lor. Așa este aceasta la toate popoarele, vechi și nouă, din toate părțile lumii. Așa chiar și la poganii cari trec la credința noastră prin Asia, Africa și Australia, ba chiar și pe la cei doi poli, de miazănoapte și de miazăzi, ai pământului, precum și pe la cei dela brâu pământului, unde, de căldura cea mare, oamenii nu poartă decât o înfășurătoare pe mijoc.

Numai noi Românii Unii suntem aceia cari nu contribuim cu nimica la susținerea bisericilor, cel mult că le zădim, dar și zidirile le place să le facem din cerșit.

Iată însă că în sfârșit putem citi cu ochii noștri acelaș îndemn făcut de un mirean de al nostru, și încă de unul foarte de seamă, de advocatul Dr. Iustin Pop dela Deva.

Scrisoarea D. Sale se poate citi în Nr. 9 al gazetei „Unirea” dela Blaș, apărută la 1 Martie 1941. Noi, fiind scrisă într-o limbă neînțeleasă de cel mai mulți dintre cetățenii noștri, vom arăta numai cuprinsul, căci celce vrea să poate citi în original.

D. Să spună, că nu se poate închipui o societate, care să poată trăi, fără ca membrii ei să o susțină prin contribuțiile lor. Aceasta se poate spune cu atât mai vădit despre biserică. Nici o biserică nu poate viețui numai în propovăduirea credinței, ori numai din vorba bună a credincioșilor ei. Mai mult, nici o biserică nu este atât de strânsă credința de jertfa credincioșilor. „Cine jertfește pentru biserică lui, se simte atașat (legat) de această biserică; iar cine are dragoste de biserică, este stăpânit de îndemnul de a face aportul dăniei) convenit pentru acoperirea exigentelor nevoitor) de ordin material ale bisericii sale. Cine nu jertfește pentru biserică sa, nu poartă decât un sentiment (simțământ) religios, ori simțământ (prefăcut), ori gol și fără nici o înspăimântare (insufiețire) creștină”.

Iată așadar, spus de astă dată de un advocat de seamă propovăduind adevărul pe care îl de atâtea ori l-am spus în coloanele acestor gazete.

Dacă glasul nostru ar fi fost ascultat, astăzi nu ar fi fără leac de școală românească frașii noștri din Basarabia și din Ardealul prelat Ungurilor. Așa însă, că oamenii n'au mai

vrut să dea nimica pentru biserică și că școlile au fost predate toate statului, de când suntem în România, bieșii noștri frași au rămas fără școli confesionale și fără școli românești, ca vai de capul lor, mai rău decât au fost înainte de războiu.

Nu vedeți, cu câtă scumpătate în Ungurii și Sașii din Ardeal la bi ericile și școlile lor confesionale? Și ei plătesc dare, adică impozite, ca și noi, pentru aceea nu se trog nici dela impozitul bisericesc și-l plătesc regulat, căci conducătorii lor le-au arătat marea importanță a bisericii și școlilor confesionale, iar ei l-au înțeles.

Pentru ce să fim numai noi încăpăținoși? Pentru ce numai noi neînțelegători? Pentru ce să fim numai noi scurtvăzători?

Dacă pe vremea ungurească am fost în stare să ne ținem noi singuri școlile noastre și să ne plătim singuri învățătorii noștri, acum, că suntem mult mai bogăți și mai cu carte să nu înțelegem că o biserică nu se poate susține fără jertfă? Și încă fără jertfe mari?

Să ne trezim, frașilor, cel puțin în ceasul al unsprezecelea! Să nu fim prea sgârșici când e vorba de a jertfi pentru biserică! Să ne aducem aminte că celce dă bisericii, lui Dumnezeu îi dă împrumut, prin urmare nu rămâne de pagubă.

Să ascultăm cel puțin glasul acestui advocat, dacă nu am ascultat glasul preotului nostru! Să-l ascultăm barămi acum, în ceasul al unsprezecelea, dacă nu l-am putut asculta mai de vreme!

Incercările Neamului

„Dumnezeu pe care-l iubește, îl ceartă” ne învață cartea sfântă și îl ceartă, pentru că dorește a-l îndrepta pe drumul cel bun.

Poporul Românesc este un popor iubit de Dumnezeu, pentru că din primele zile ale nașterii sale s'a închinat Lui „în spirit și adevăr”, pentru că în decursul vieții lui — de 2000 ani — n'a răvnit și n'a luat nimic din ceea ce nu era al lui. Dar în decursul veacurilor nu rare au fost ocaziunile, în cari Dumnezeu a certat poporul Românesc și l-a certat, pentru că, iubindu-l, voia să-l vadă cât mai desăvârșit, cât mai bine.

Așa a lăsat să vieă peste el neamuri barbare și dușmane, cari o mie de ani ne-au călcat pe strămoșii noștri așezăți pe aceste meleaguri, cauzându-le mari pagube trupești și sufletești.

În a doua mie de ani a existenței noastre am avut lupte cu Turcii, Polonii, Rușii, dar mai ales cu Ungurii, cei mai mari dușmani ai poporului nostru.

Dar după aceste încercări, Dumnezeu ne-a dat o zi de „1 Decembrie 1918.” În această zi ne-am unit toți frașii laolaltă și ne-am format o țară „mândră ca soarele de pe cer”, rotundă ca un cerc.

I-am mulțumit noi lui Dumnezeu cum trebuia? Hai să o recunoaștem că nu prea, fără ne-am înțepat în partide politice, ne-am batjocorit ca la ușa cortului, ne-am furat avutul unul altuia, ne-am uitat de Biserică și de Dumnezeu, ne-am purtat întocmai ca fiul cel risipitor.

Și lui Dumnezeu nu l-a plăcut, de aceea a lăsat peste noi cutremure de pământ, a lăsat ca popoare — dușmane nouă — să aducă o hotărâre în anul trecut la Viena — cea mai nedreaptă judecată din istoria lumii — în urma căreia am fost despărțiți frate de frate, tată de copil, luându-ni-se teritoriile cari aa fost stropite cu lacrimile noastre, cu sudoarea și sângele nostru de două mii de ani.

Vom dispera acum? Nu. Iosif vândut de frașii săi a ajuns conducătorul Egiptului, pentru că a fost temător de Dumnezeu. Un foarte vechiu proverb ne învață că „nu mor cai când vreau călnii.”

De aceea, să ne întoarcem către Dumnezeu cu tot sufletul și cu tot cogetul nostru, să ne unim între noi într'un zid de grație; să fim mai drepti, mai buni, mai de omenie, mai harnici, mai ascultători.

Este o legendă, aceea a lui Grulu Sânger, în care se spune că acesta — Grulu Sânger — fiind un om cu mari fărâdelegi, cu hoști și tălhării, Dumnezeu l-a pedepsit, ca dintr-o vale adâncă să ducă apă în gură, în vârful unui deal înalt, unde era o butorogă uscată, până când acea butorogă va înverzi. Așa și-au tocit coatele și genunchii în urcuș, zece de ani, dar butoroga tot nu înverzia. Într-o zi, chinându-se în urcușul său, cade în fața sa o mică păsărică obosită și moartă de sete. Grulu Sânger o adapă cu apa ce o avea în gură, după care păsărică și-a putut continua șborul. Dumnezeu, care vede toate, pentru această binefacere a lui, l-a iertat de greul blestem.

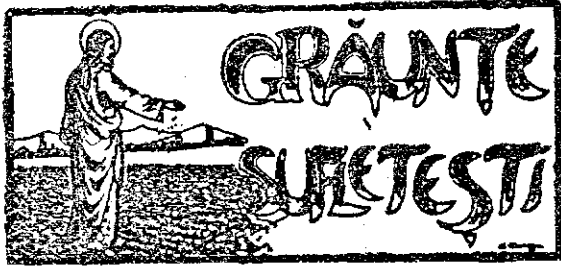
„Celce are urechi de auzit, să audă.” Norii stau grei, nu numai asupra țării noastre, dar asupra lumii întregi, fortuna se întrevește. Uoiți-vă și credeți în Dumnezeu. El nu ne poate părăsi.

Pandurii lui Tudor Vladimirescu au izgonit pe Grecii din țară, tribunii lui Avram Iancu au spintecat pe Ungurii, dorobanșii din 77 ne-au dat independența, părinții noștri ne-au lăsat un Mărășești, un Otuz, un Jiu etc., măturile vite de vitejii românească.

Acum ne-a sosit rândul nostru, generației de azi. Vom fi noi mai prejos ca înaintașii? Nu cred, nu vreau să cred. Avem de refăcut niște graniși nedrepte.

„Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați, că cu noi este Dumnezeu; auziți toate neamurile, că cu noi este Dumnezeu.”

Preot Căpitan **Moise Ionașcu-Biaj.**

Dumineca a treia din postul mare

În Dumineca aceasta prăznuim închinarea cinstitel și de viață făcătoarei Cruci, și anume față pentruce:

1. În cele 40 de zile de ajun și noi ne răstignim, omorâți fiind de patimi, și mai avem și supărare și mâhnire și greutate. Pentru aceasta se pune înaintea noastră cinstita și de viață făcătoarea Cruce, ca să ne îndemnăm la bine, să ne îmbărbăteze și să ne ajute.

2. Dacă Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Isus Cristos s'a hotărât să pătimească atât pentru noi, cu cât nu suntem noi datori să pătimim mai multe pentru binele nostru? Isus Cristos prin patima sa cea de bună voie a ajuns la mărirea sa cea mare de astăzi; așa vom ajunge și noi să fim măriți în lumea cealaltă, dacă vom suporta și răbdarea necazurilor vieții cu curaj și cu răbdare creștinească.

3. În ce chip acela cari merg pe o cale grea și lungă și ostentindu-se de greutatea ei, dacă află undeva vre-un copac rămuros și cu frunze multe, făcând umbră mare, el șezând câteva minute se odihnesc și ca și cum s'ar înol prin odihnă, fac cu mai mare ușurință și partea ce a rămas din cale — așa și acum, în această vreme a postului, într-o această cale

rea și cu osteneală, este împântată crucea Domnului, dându-ne nouă o ușurare și întărire oarecare și făcând pe cei osteniți cavioși și ușori și pentru cealaltă parte a postului.

4. Înainte de a se arăta undeva regele sau împăratul, îl duc înainte stesgul și schiptrul, iară după ce-l duc semnele biruinții vine și el, bucurându-se. — Așa și Domnul nostru Isus Cristos, vrând să și arete și marea bucurie pentru biruința morții, mai înainte a trimis schiptrul său, semnul cel împărătesc, adică Crucea cea făcătoare de viață, care ne umple pe noi de veselie și de foarte mare tărie și ne îmbărbătează, să fim gata a primi și lauda pe însuși Impăratul care după câteva săptămâni vine după dănsul.

5. Postul mare, care ține 40 de zile, asemenea este apei celei din Merra, adică din pustiu Sur, pe unde au trecut Evreii, sub conducerea lui Moisi, după ce străbătuseră Marea Roșie ca pe uscat. Această apă era însă amară de nu se putea bea. Și căteva poporul împotriva lui Moisi. Și s'a rogat Moisi Domnului și i-a arătat Domnul un lemn, pe care Moisi l-a băgat în apă, de s'a îndulcit apa și fil lui Izrael au putut o bea. — Precum în mijlocul acelei ape a băgat Moisi lemnul și o a îndulcit, așa și Dumnezeu cu lemnul cel de viață făcător al Crucii îndulcește amarăciunea care ne vine nouă dintru acest post de 40 de zile și ne îndeamnă și ne dă nouă mângăiere, celorce viețuim ca într-o pustie, că are a ne duce pe noi la Ierusalimul cel înțelegător cu învierea sa din morți.

6. Crucea se chiamă pom al vieții. Și este, pentru că acel pom al vieții a fost sădit în grădină, în mijlocul raiului. Cu cuvântă dară dumnezeieștii Părinți au pus lemnul Crucii în mijlocul acestor 40 de zile, ca să ne aducă nouă aminte lăcomia mâncării lui Adam, ca și pentru aceea, ca să ne închipulască nouă pierrea și căderea aceluia printr'acest lemn de acum, că mâncând dintru acesta nu vom muri, ci vom fi vii.

Evanghelia se citește dela Marcu, cap. 8 stih. 34 9, 1:

Zis-a Domnul: „Celce vrea să vie după mine, să se lapede de sine și să-și la crucea sa și să vie după mine. Că cine va vrea să-și

mântulască sufletul, pierdel va. Iară celce va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela-l va mântui. Căci ce va vrea omului, de ar dobândi lumea toată și va pierde sufletul său? Sau ce va da omul schimb pentru sufletul său? Căci cine se rușina de cuvintele mele întru acest neam și curvar și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui și cu sfinții săi îngeri”.

Și le zicea lor: „Amin zic vouă: sunt cari din ceie stau aici, cari nu vor gusta moarte până când nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere”.

Părintele Iulian

Lucruri minunate

Un lucru frumos și vrednic de toată lauda s'a petrecut Duminecă la Biaj. Păr. Francisc Hubic a pregătit un frumos cor din 40 de tărăși și o orchestră din 20 de persoane, au cântat la sf. liturgie în această zi.

Pe sub bolțile bătrânei catedrale au răsunat poate ca niciodată frumoasele tre cântări liturgice. Lumea multă a răsunat și mișcată până la lacrimi de dumnezeieștilor noastre cântări. Era un pe care nu-l mai auziseră de mult — poate odată. Pentru unii era ceva nou, ce nu se pomenise la noi, dar care se potrivea bine cu credința noastră strămoșească, cerea făcea atât de bine sufletului și îl învreddea de bucurii nevăluite și neajunse.

Conducătorul, acestui cor și orchestră părintelui Francisc Hubic, care a hărăzit rare bucurii blăjeților l-se cuvîn toate laudă.

Faima păr. Hubic este mare. Este din cel mai pricepuși conducători de cor și orchestre la noi în țară. Maestru nelăsat pus pe note aproape toată muzica noastră serlicească.

Nu de laude de acestea are însă lipsă Francisc Hubic. Munca prețioasă a Sfintei este cea mai frumoasă laudă ce se poate face unui om. — Iară acela, cari numai odată în viață cultat corul și orchestra, li vor purta și mărtașă parte falma de mare maestru.

Foița „Unirii Poporului”

Domnul e-al meu ajutor

Domnul e-al meu ajutor
Și al meu mântuitor,
El pe mine mă păzește
Și de rele mă ferește.

Lui ti spun a mea durere,
Și El îmi dă mângăiere.
Lui mă rog eu tot mereu
Și laud numele său.

Iacob Suciu,
Valea-Largă, jud. Turda,

Pădure și iar pădure

Pădure și iar pădure
Frumos cântă cucu 'n tine
Și mai gros și mai subțire
De plânge inima 'n mine.

Doamne la inima mea
Este-un râu și-o fântâna
Râu-mi ține de răcoare
Fântâna de dor și jale,

Maico rău m'ai blăstămat,
Să n'am parte de-al meu sat
Și m'ai blestemat și-am plâns

Și blestemul m'a ajuns.
Cu mânil cătră vânt
Să n'am noroc pe pământ.
Cu mânil cătră soare,
Să n'am nici o sărbătoare.

(Din Turnișor-Sibiu). R. I. O.

Poezie populară

Frunză verde de căline
Zis-a mama către mine:
Ia seama, copilă, bine,
Și tu ascultă de mine,
Că-i vedea, că-i umbra bine.
Câte mama mi le-a spus
Toate la picior le-am pus,
Nice bine n'am ajuns.
Câte mi le-a cuvântat
Cu picioru le-am călcat,
Nice bine n'am umblat.

Haida, bade, sus pe vale
C'o făcut mazărea floare.
De ai gând să ne iubim,
Hai mazărea s'o plivim.
De ai gând să ne lăsăm,
Și la oală foc să-i dăm.

Bădiță, de dorul tău,
Tot îmi pică părul meu,
Ea mă lau — spal cu busuioac

Tot îmi pică câte-un smoc.
Eu mă lau cu tămăiță,
Tot îmi pică câte-o viță
Tot de dorul tău, bădiță.

Culese de Olimpiu I. B.
din comuna Maieru jud. Sibiu

Un general bolnav și un împărat sănătos

Impăratul Carol V, care avea sub conducerea sa Germania, Austria, Spania și o parte bună din Italia, și care între anul 1519-1520 adevărat într-un timp de 37 de ani făcuse multe vitejii și trăise în mare îmbuibare, căci în timpul domniei lui, Spania și Italia erau fără aceea nouă, care mai târziu se numea „America”, aducând de acolo zeci și sute de răbiți încărcate cu aur. Acel împărat însă suzise că unul dintre cei mai buni generali săi e bolnav greu și că e aproape moarte.

Vru să-l facă bravului său tovarăș pe teje cinstea cea mai mare și bucuria cea mai mare și să-l putut-o. Se hotărî deci să meargă el însuși și să cerceteze pe bolnav la casa și palatul. Înconjurat de miniștri și de alți generali porni înspre casa bolnavului, călărind pe de paradă și îmbrăcați în hainele cele mai frumoase și mai scumpe, ca să-l facă

Din Tiur — Târnava-Mică

De doi ani, de când a venit pâr. Silviu Răica la Tiur, s'a schimbat cu totul fața comunei.

Biserica sărăcăcioasă este curățită și aranjată, reparându-i-se cele stricte și cumpărându-i-se cele de lipsă.

A introdus pentru prima oară „Reuniunea Mariană”, înglobând în această societate toate femeile credincioase, iar cu bărbații a format societatea „Agrară”.

Incontinuu muncește, muncește pentru înfrunghierea planurilor sale mărețe. Cu toate acestea la început nu a fost înțeles, găsindu-se persoane care să zică: „Asta vrea să ne facă cu sila sfinți.”

Sinjele sfinte le face cu cea mai mare dragoste neîntârziind un moment pentru oricât în lume.

Predicile sale, alcătuite cu o istețime mare pătrund până în adâncul sufletului.

Foarte iubitor de tineri, se ocupă mult de creșterea bună a copiilor, în iubirea și frica lui Dumnezeu.

Intr'o zi după amiază, trecând pe o oarecare stradă a satului, întâlni o ceată de copii cari se jucau sburdalnici. Sufletul i se umplu de mângăere părintească, văzând pe acești nevinovați cum își petrec. Dar iată că vine unul mai mărișor, mândru și îngâmfat și din nu știu ce cauze le strică jocul, împrăștiindu-i și scoțând o injurătură urâtă, neobservând că părintele se află în apropiere.

Părintele chemă pe tatăl celui copil și-l întreabă, că de ce-l lasă să fie așa de destrăbălat.

Bietul om măhnit răspunde că n'are ce-i face. Mult s'a trudit să-l facă om de omenie

și înzadar li sunt toate sfaturile, dojerelile și vergelulța. Numai atâta ține în minte până-i aplică pedeapsa.

Părintele, mirat de aceasta, cu o voce caldă de prietenie li răspunde:

— Să-l dai pe mâna mea, numai câteva momente.

— Ia-l, domnule Părinte, și-l învață om de omenie, zise bietul om mulțumit.

Ce-a făcut Părintele cu el ce nu, destul că acum este unul dintre cei mai blânzi de seama lui.

Dumnezeu să-i dea sănătate, zile multe și fericite ca să-și poată supraveghea turma ce i este încredințată și să o conducă pe căile lui Dumnezeu!

Viora Troiană.

Sfințirea clopotului bisericii din Sebeș-Făgăraș

În ziua de 2 Martie a fost o mare sărbătoare în Sebeș-Făgăraș. Părintele Ioan Munteanu, care n'a împunit încă anul de când este în această comună, prin rugăciune și muncă continuă, a câștigat în așa măsură încrederea acestor oameni. — mai întâi cu lucruri mici ca: înființarea Reuniunii Mariene a femeilor, cu cari a reparat și împodobit biserica; apoi cu slujbe de dimineața și seara, pentru pace, urmate de predici scurte. — Încât a ajuns azi ca să aibă și un clopot mare, cumpărat din obolul credincioșilor din sat și alți patru sfinți la București, cari au dat câte 1300 (una mie trei sute) Lei fiecare.

Slujba de sfințire a clopotului a oficiat-o părintele Octavian Fulicea din Hirseni, pâr Gavrilă Colcer din Mărgineni, pâr. Dumitru Sălăgean din Copăcel și pâr. Ioan Munteanu din loc. Preoții streini au sosit după ce au săvârșit sl. Liturghie la dâșii în comună. La urmă a vorbit pâr. Dumitru Sălăgean, arătând cât de frumoasă e în fața lui Dumnezeu fapta creștinească a Sebeșenilor, precum și pilda ce o dau comenilor din jur prin ascultarea și urmarea cu atâta încredere a păstorului lor sufletesc, care-i conduce cu inimă de adevărat părinte.

A mai vorbit și pâr. Octavian Fulicea, amintind pe ceice și în trecut s'au dovedit buni creștini prin darurile ce le-au făcut bisericii.

Șirul cuvântărilor l-a încheiat pâr. Ioan Munteanu din loc, care a spus că „simțemintele cele mai înalte niciodată nu se pot exprima, și în această situație fericită se află și dânsul”, și apoi a mulțumit preoșilor ce au ostentat la această slujbă, precum și credincioșilor dăruitorilor.

În dangătul clopotului celui nou, cu bucurie în suflete, oamenii au plecat spre case iar preoșii au dus vestea cea bună dela Sebeș, ca s'o aibă de pildă în prohiile lor. (P. D. S.).

Școala țărănească din Homorod-Târnava Mare

În ziua de 2 Martie s. c., s'a ținut în frunghia comună Homorod-Târnava Mare, serbarea de încheiere a cursurilor școlii țărănești.

Aceste cursuri au fost conduse, cu foarte multă pricepere de doa Victoria Popeneciu, asistentă de ocrotire socială a comunei, și cu ajutorul pâr. Tiberiu Ursu paroh gr. cat. și a dlor Inv. Pădurariu și Negrea.

Elevii au făcut examen, în fața publicului, despre felul cum se fac legăturile de prim ajutor în caz de rănire și au aranjat o masă bine pusă în rând cu tot felul de mâncări gătite de ele.

Doa Victoria Popeneciu, asistentă de ocrotire socială, a vorbit, arătând greutățile cu care s'a luptat pentru realizarea programului în cele șase săptămâni de cursuri, dar și mulțumirea ce o are că a putut isprăvi lucruri frumoase cu elevele. Mulțumește publicului care a luat parte la această serbare și asigură pe toți, ca și pe viitor va lucra cu aceeași dragoste la ridicarea sătenilor, atât din punct de vedere al sănătății cât și din punct de vedere al gospodăriei casnice.

Vorbește apoi pâr. Tiberiu Ursu, paroh gr. cat., care prin cuvinte alese arată vrednicile doamnei asistente de ocrotire socială, mulțumindu-i pentru munca depusă și cu această ocazie, precum și în cei opt ani de când funcționează în această comună. Rezultatele binefăcătoare ale acestei munci sunt cunoscute de

valul cât mai mare cinste și bucurie. Descălțară toți la poarta casei generalului bolnav, iar împăratul, în fruntea celorlalți, intră și merse drept la patul bolnavului.

— Scumpul meu general — îi zise împăratul, — am auzit că ești bolnav și mi-am ținut de datorie să te cercetez, căci mi-ai fost cel mai brav tovarăș de luptă și de suferință.

Bolnavul începu să plângă și să suspine.

— Pentru ce plângi, scumpe generale? — întreabă împăratul. — Spune-mi ce dorești, că sunt gata să-ți împlinesc la moment?

Dar bolnavul nu încetă din plâns, cu toate că împăratul mereu căuta să-l mângăie, făcându-i că-l va împlini orice dorință.

— Să-mi dai o zi de viață, ca să pot să mă spovedesc, să mă cumblec și să-mi plâng păcatele — zise bolnavul într'un târziu.

— O, dragul meu general. Asta nu e în puterea mea — zise împăratul.

— Ah! De-aș mai putea țese încă odată firul și pânza vieții mele!... — oftă bolnavul.

— Ce ai face atunci? — întreabă împăratul.

— Aș sluji unul împărat mai puternic ca Malestatăea Ta, — zise bolnavul. — M'aș sili să slujesc împăratului, în mâinile cărui sunt atât viața, cât și moartea; și care nu numai o zi din viață să-mi poată da, ci să-mi poată da și viața cea veșnică. Dar în zadar! Acum e prea târziu! Am slujit cu credință, dar unul îm-

părat neputincios, care nu-mi poate da nici o zi, nici un ceas de viață...

După câteva minute bolnavul muri, iar cei din jurul lui rămaseră ca înlemniți. Dar mai pătruns decât toți, părea însuși împăratul. Se uita la trupul neînsuflețit al celui care l-a fost odinioară tovarăș atât de viteaz în lupte, și văzuse, câtera el de neputincios înaintea poruncii lui Dumnezeu, de a părăsi viața.

Întorcându-se în palatul său, împăratul căzu pe gânduri și nu mai avea pace. Se întreba mereu: Cine mi făgăduiește mie ziua de mâine? Dar dacă ași muri acum, cum m'aș înfățișa înaintea dreptului Judecător?

Gândurile acestea îl păcură pe împăratul mai multe zile și săptămâni de-a rândul, și nu mai avu pace, până ce nu se hotărî să abdică de tron, retrăgându-se în mănăstirea sfântului Ieronim de Jaste, de lângă Madrid, unde îmbrăcă haina călogărească, aflându-și plăcerea în rugăciuni și în citirea cărților evlavioase, dar mai cu seamă întru a face pe „crâșnicul” la sfânta Liturghie.

A mai trăit acolo, făcând pocălniță, vre-o doi ani, și muri liniștit și împăcat cu toate, la anul 1558.

Dela acel împărat au mai învățat și alții, să zică și să cumpănească bine cuvintele Mântuitorului: — Ce-l va folosi omului de-ar dobândi lumea întreagă, dacă își va pierde sufletul.

N. Lupu

Leacurile nevastei

— Povestire —

Trăia odată, demult, într'un sat sărăcăcios, un om cu nevasta lui. Aveau ei pământul lor, după care puteau să trăiască cinștiți și mulțumii, dacă nu și-ar fi bagat dracul codița într'ea! Nu era ziulică lăsată de Dumnezeu, în care nevasta să nu-și ocărăscă bărbatul și chiar să-l palmuiească! Spre norocul lor, nu aveau copii, că ce pilde frumoase ar fi luat dela asemenea părinți!

Bietul om, ce era să facă, dacă în casa lui cânta găina și nu cocoșul? Iată însă că într'o zi, nevasta îi arde iarăși două palme; zăcându-i:

— „Măi bărbate, du-te la farmacie (potică) și cere să-ți dea niște leacuri (doctorii) pentru mine, ca să mă fac cuminte!”

Zis și făcut. Omul nostru plecă îndată în oraș și găsind o farmacie, intră și ceru vânzătorului leacuri cu care femeile se fac mai bune. Farmacistul, om cuminte imediat și-a dat seama, cu cine are de a face și numai ce-i trage roșmânului patru palme, ca de farmacistul, de a răsunat toată potica!

— „Acum, du-te acasă — îi spuse el — și dă deocamdată leacuri de aceste nevastei tale și de nu s'o face mai bună și blândă ca o mie-lucea, vino să-ți mai dau altele!”

Abia după întâmplarea aceasta năzdrăvană

toată lumea. Mulțamește totodată, în numele părinților elevilor, dnei Popenețiu, pentru frumoasele cunoștințe împărtășite elevilor, în cele șase săptămâni de școală.

Umează apoi o gustare din bunătățile găsite de eleve, la care au luat parte: familia T. Ursu paroh, fsm. Dr. N. Lupșe dir. la depozitul de armăsari, fam. Al. Popenețiu notar com., fam. C. Gheorghiu casar-contabil la depozitul de armăsari din comună precum și mamele elevilor.

Dela frații de peste hofare

Credincioși bătuți și schingiuiți, biserici dărimate

Cruzimile Ungurilor față de frații noștri din Ardealul cedat sunt de nedescris. Am arătat în repezite rânduri, uciderile de preoți săvârșite numai decât după ocupare. Arătat-am și bătaile suferite de atâția preoți și credincioși. Scris-am și despre sălbătăciile ne mai pomenite ale acelor, cari de o mie de ani se laudă cu creștinismul lor. N'am pomenit însă decât în treacă despre dărîmarea bisericilor de către Unguri.

Ei au făcut socoata următoare: Știm din Scriptură că „bate-voiu păstorul și se vor ricipe oile.“ De bătut, bătutu-i-am până-i lumea și schingiuitu-i-am destul. Dar acest neam puturos valah suferit-a destul și totuși s'a refăcut, prin preoții și biserica lor. Preoții i-am omorît, i-am expulsat, i-am schingiuit, dar au rămas bisericile. Ce e de făcut? Valahii nu sunt oameni, ei sunt mai răi decât vitele. Ce să le lăsăm deci locuri de închinare? Hai să le dărîmăm și bisericile, iar pe credincioșii lor li facem pe toți reformați ori romano-catolici, și atunci poate veni orice comisie de pe fața pământului, că nu va putea constata altceva, decât că nu mai este nici un valah puturos în tot cuprinsul Săcuimii mai întâi; iar apoi le vine rândul și celorlalți.

Și așa au făcut. S'au apucat și au dărîmat următoarele biserici: biserica gr-catolică din Mărtiniș, jud. Odorheiu a fost mai totași păngărită, iar pe urmă dărîmată. Tot asemenea le-au făcut și bisericilor din Crăciunel, Ocland și Aldea, toate din județul Odorheiu. Pe urmă au nimicuit cu desăvârșire biserica din Merești, tot din județul Odorheiu, biserică încă neterminată. Dar nu s'au mulțumit nici cu atâta. Au dărîmat și casele curatorilor noștri; iară crucile, cărțile, vasele, ornatele (hainele) sfinte și toate scrisorile din cancelariile parohiale au fost nimicite.

omul nostru a priceput, din ce parte bate vântul. Ajunge acasă supărat foc. Femeia îndată îl ia în primire, de cum a intrat pe ușa curții:

— Ei!, bărbate, mi-ai adus leacurile?

— „Sigur“, — răspunde el — și-i arde două palme zdravene, ca la o cătană, una pe obrazul drept și alta pe cel stâng, de s'au ausit din uliță. „Iată, deocamdată două hapuri, celelalte rămân pentru mai târziu“.

Și din ziua aceea femeia s'a îndreptat, făcându-se bună și ascultătoare, aflându-și stăpânul. Văzând acest lucru omul nostru, se gândeste la farmacistul care i-a deschis ochii și merge la oraș să-i mulțumească. De cum intră în farmacie, acesta îl recunosc și rîzînd îi zice:

— „Ce-i, prietene, ai mai venit după patru“.

— „Ba nu, domnule! I-au fost destule numai două, iar celelalte două am venit să și le înșoțesc“. Și cum termină aceste vorbe, întinde palma dreaptă, și-i trage farmacistului două palme românești — mulțumindu-i pentru leacuri; — de-a văzut cai verzi pe păreți?..

Todor Hila

Acelaș domn, vrednic de toată credința, mai scrie că au dărîmat toate bisericile românești din județele Odorheiu, Treiscaune și Ciuc.

În comuna Ditrău din județul Ciuc au dărîmat și împărțit bucată de bucată, toate cărămizile din biserica unită. Acelaș lucru l-au făcut și la Borseu. Și acuma e vorba să facă acelaș lucru și în județul Mureș.

„Credem — continuă scrisoarea — că asemenea lucruri nici în Rusia Sovietică nu s'au petrecut.“

Liturghii ungurești

Dar, în ne mai pomenita lor ură față de tot ceea ce este românesc, ei nu ne mai suferă nici limba în biserică. Pe toți preoții noștri din părțile ungurene li silesc, să slujească numai în limba lui „tik, tek, tok“, că limba românească e spurcată și Dumnezeu o urăște și nu o poate suferi. Oricât se feresc bieții noștri preoți de aceasta, nu au ce face, trebuie să slujească ungurește, că dacă nu, li expulzează, îi bat și li schingiuesc. După ce au văzut că nici așa nu merge, pentru că „sflatu-s'au destui preoți de-ai noștri cari le au suferit toate și totuși nu s'au lăsat, i-au trecut pe toți credincioșii lor la romano-catolici ori la reformați, așa că bieții preoți s'au văzut de-odată și fără credincioși și fără biserică.

Toate acestea înaltpreasfințitul nostru Mitropolit le-a raportat numai decât Sfântului Părinte dela Roma, dela care așteptăm să ni-se facă dreptate.

Iată, ciue sunt vecinii noștri Ungurii, pe ai căror fii li răbdăm și cinștim aici în țara noastră, fără de a ne atinge nici cu un deget măcar de ei!

Dumnezeu însă este sus și va răzbuna cu siguranță, și încă în curând, toate suferințele neamului nostru. Numai să fim una cu toții și să nu ne mâncăm unii pe alții!

„Deșteaptă-te, Române, din somnul cel de moarte!“

Cum se scoate sf. Cruce din altar în Dumineca a treia din postul mare,

Întregă săptămâna a patra din postul mare sf. Cruce stă așezată pe un scaun în mijlocul bisericii, pentru credincioșii să i-se poată închina.

Iată cum se face scoaterea sfintei Crucii din altar:

La utrenie, până se cântă doxologia cea mare (Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu), preotul se îmbracă în toate odăjdile cele preoțești și, luând cădelnița, cădește sfântul altar și cinșta Cruce. Apoi la sf. Cruce și o pune pe sf. disc, o învâlule cu sf. aler (acoperitoare a sfântului potir) și ținându-o deasupra capului lasă pe partea stângă a altarului, pe ușa dinspre mieznoapte, mergând înaintea lui cu două stegnice și cu cădelnița. Și merge în nala bisericii, în dreptul ușelor împărătești, și sfârșindu-se doxologia și „sfinte Dumnezeule“, zice preotul: „Înțelepciune dreptă!“; iară cantorul cântă: „Mântuește, Doamne, poporul tău“.

Apoi așează preotul sfânta Cruce pe scaunul anume gătit și, descoperindu-o, cădește în chipul crucii, în patra părți. Și îndată se cântă troparul „Crucii tale ne închinăm Christos și sfântă învierea ta o lăudăm și o mărim“. Și facem mătâni, preotul mai întâi și apoi toți pe rând, în fața sfintei Crucii. Și anume, mai întâi două mătâni, apoi se sărută Crucea și iar se face o mătânie. Așezarea face și poporul în rând, tot doi câte doi, ori câte 4 până'n 6, după cât e de lată biserica.

După aceea începem dumnezeiasca liturghie.

DIN POPOR

Credințele poporului despre zilele săptămânii

În toate satele noastre femeile (în cătenie diferite zile, pentru că, spun ele, că nu bine a lucra unele lucruri, ba unele fac din zilele de lucru sărbători chiar în cântecului:

Hernică-i muera mea
Hernică-i dracu s'o ia
Lunea caerul făcea
Marția 'n furcă și-l lega,
Mecurca fasu și prindea
Joi la târg mi se ducea
Vineri se iatorcea
Sambăta haine spăla
Dumineca le usca.
Popa toacă 'n liturgie
Și ea uscă la o iie
Părinte Sfinția Ta
Mai așteaptă cu toaca
Să mi se uște iia.

Femeia din cântecul de mai sus era hernică, după cum vedem. Din 6 zile de săptămână a ajuns ca să-și uște și Dumineca. Am adonat din câteva sate dela unii oameni bătrâni diferite credințe și obiceiuri asupra lelor săptămânii.

Luni. Să nu-ți tai unghiile că îți faci mani mulți; Lunea se întărește copiii ce se nasc; Orice lucru să-l începi numai în această zi, mul care postește luna i se luogesc zilele, și lepte mai mult; Lunea să nu mergi pe țară n'ai noroc; Nu da nimic din casă că-ți dă rocul; Fetele ce se spală pe cap luna se rărită după oameni bătrâni; Nu se iau oile cubul găinilor luna, că fug găinile și nu mai în ei; Cine pune cloșcă în ziua asta o să aibă mai cocoșei; Fetele ce se spală în această zi pe păr cu apă adusă Dumineca, nu se rărită; Nu se scoate gunoii din casă că-ți năncă uliul găinii.

Marți. Nu se croiesc haine că cel ce purta va muri. Femeile să nu se pieptăie nici să schimbe hainele că e rău. Marți nu se lucrează căci căpiază oile; Nu se ține ghiile că-i rău de supărare; Marți să nu cepi a ara că nu se fac bucatele; Nu e bine a pleca la drum; Femeile să nu ursească căci nu e bine, că în această zi a urzit postul; De va începe a ploua Marți, va ploua săptămâna.

Miercuri. Nu arunca cenușa din vatră rău. Vei săraci și îți mănâncă uliul găinii; Mecurca nu te spăla pe cap că vei rămâne văduv și te urăsc oamenii; Cine face mătânie în această zi va rămâne văduv; Cine se bătește Miercuri va rămâne văduv; Dacă Mecurca castraveții din grădină, se vor fi amari; Cine se naște Miercuri este om rău și norocos.

Joi. Este ziua când toate sunt libere, lucrurile le poți face, fără să îți se întâmple nimic. Joi se fac nunți, petreceri, botecuri.

Vineri. Astăzi femeile nu toro că-ți dă ele Marțolea; Nu dau nimic din casă că-ți dă norocul; nu dau lapte că nu le mai dă lapte; Se ajunează 12 Vineri pentru a se rărită casa de nenorociri; Se fac rugăciuni în Vineri pe care și-o închină ca pe o călăuză bătrână pentru a te feri de hoși și cămpășoareci; În această zi cel ce mănâcă carne trage pedeapsă în iad unde îl vor muncă și vor răpădu-i carnea cu cleștele înșoțite.

Cuvântul dlui general Ion Antonescu către țară

Intr-o frumoasă cuvântare dl general Ion Antonescu a mulțumit Românilor pentru încrederea ce i-au arătat-o prin votul lor.

In această votare Românii de pe întreg cuprinsul țării au dovedit că în ceasurile grele știu și pot să fie uniți.

Pentru încrederea arătată, Domnia Sa se va sili să muncească neconținut la înălțarea României.

Puterea încredințată va folosi-o numai pentru binele poporului.

Cere tuturor Românilor, să dea Patriei munca și jertfa lor.

Planul înfăptuirilor de viitor se va răzumi pe cea mai curată credință naționalistă.

La împlinirea acestui plan sunt chemați toți Românii de bine, toți aceia cari doresc o Românie mare, puternică și fericită.

Lupta împotriva speculei

Vremurile acestea grele sunt foarte potrivite pentru aceia cari vreau să speculeze, să înșele la vânzări și cumpărături prin prețuri prea mari.

Guvernul dlui general Ion Antonescu a hotărât să oprească pe orice cale specula.

Negustorii nu vor mai putea scumpi mărfurile după bunul lor plac.

In Țara Românească nu vor mai fi îmbogățiți de război, a spus dl general Ion Antonescu. Se va pune în curând frâu la toate.

Lumea trebuie numai să fie liniștită și să nu dea crezare vestilor fără rost.

Situația în Balcani

Lucrurile nu s'au limpezit încă în Balcani. Turcia și Jugoslavia nu și-au spus încă cuvântul.

Germanii caută să aibă legături cât mai bune cu Turcia și să nu facă din această țară un loc de război.

Săptămâna aceasta n'a adus nici o schimbare mai însemnată. Președintele

Bătăntă. Zi de slăbit de săptămână; zi în care și femeile, pentru a părea poate mai hăruite, se scoală de noapte și încep a lucra. În această zi se fac botezuri, se cunună cei văduvi și bătrâni; se fac pregătiri pentru Duminică. Azi se poate merge peșitor; Este bine a se lepăsa fetele mari; De vor dormi fetele cu bușuloc sub pernă își vor visa iubiții. Nu se scambăie în grădina ceapă și sălătă, căci nu se face; Nu se pun ouă la cloșcă, că nu vor ieși pui; Azi nu se începe nici un lucru că nu-l vei putea termina.

Duminică. Ziua odihnei, zi în care omul nu mai lucrează nimic. Ziua pe care o închinăm a tatregime Damaului. Mergem la sf. Biserică și apoi la poveștile cari fac uneori atât rău sufletului nostru.

Rocovel I. Obreja.

Turciei a răspuns la scrisoarea dlui Hitler și se spune că scrisoarea aceasta a și fost trimisă la Berlin.

Cum se vor desfășura lucrurile aici, încă nu se știe, căci mai este încă o țară care ar putea schimba totul, Rusia și se știe că această țară nu s'a arătat prea bucuroasă de venirea Germanilor în Bulgaria.

Politica Jugoslaviei

Această țară trece acum prin mari frământări politice. Trebuie să și aleagă un drum hotărât în politica pe care o va duce. Se spune că trimișii Angliei și Americii îi fac în continuu propuneri, de a intra în război alături de Grecia.

Poporul iugoslav se gândește însă ca să ducă o politică de pace și să nu intre în război. Vrea să și păstreze legăturile de prietenie cu Germania și cu toți vecinii.

Un mare ziar din Serbia scria, mai în zilele trecute, că poporul sârb are arme numai pentru a și apăra hotarele și nu pentru a intra în război la porunca altora.

In Jugoslavia s'a ținut în zilele acestea un consiliu de coroană, pentru a lua în cercetare situația politică. Consiliul a fost prezidat de prințul regent Paul.

Pleacă rândunelele

Din Sârbia vine vestea că membrii legăției britanice, adică ministrul englez și funcționarii, cari reprezentau Anglia în Sârbia s'ar pregăti să plece acasă. Se crede că acestea sunt tot semne că Sârbia își va schimba politica. — Când se schimbă vremea pleacă și rândunelele spre alte țări.

Pescuiește în turbure

De o vreme încoace s'a vorbit tot mai mult de unele încercări ale Angliei de a turbura pacea în Balcani. Așa se spune că la Sofia s'ar fi întâmplat o încercare de omor a ministrului englez, care reprezenta până acuma Anglia în Bulgaria. De asemenea s'a întâmplat o mare nenorocire la o cale ferată bulgară.

Se crede de unii că acestea ar fi numai unele încercări de ale Angliei de a turbura pacea, de a pescui în apă turburată.

Rusia în stare de mobilizare

O mare gazetă rusească scrie acum, că în vremurile grele și aspre de acum armata Rusiei trebuie să fie în continuu gata de război.

Rusia n'a dorit războiul și de aceea nici n'a voit să intre în război la îndemnul Angliei și Franței. Azi însă războiul s'a întins tot mai mult și situația politică a devenit așa de grea, că Rusia trebuie să fie oricând gata să facă față.

Legea pentru ajutorarea Angliei

După unele târăgăneli și discuții Americani au votat legea pentru ajutorarea Angliei. Potrivit acestei legi America va ajuta cu arme și vapoare pe Englezi în lupta lor împotriva Germanilor.

Indată după votarea legii președintele Roosevelt și-a dat aprobarea ca să se trimită material de război Angliei și Greciei.

Se spune că președintele Roosevelt ar avea de gând să ceară Senatului american să și dea învoirea ca să se trimită Angliei ajutoare în valoare de 7 milioane de dolari.

Legea aceasta a dus unele nemulțumiri în rândul poporului american. Un ministru american a și spus că de acum încep vremuri mai grele pentru americani.

Germanii spun că toate ajutoarele pe cari America le trimite în Anglia vor trebui să treacă mai întâi printre vapoarele și submarinele germane și ei se vor îngriji ca să oprească aceste ajutoare.

Armata americană

Guvernul american a hotărât, să sporească treptat numărul soldaților și al ofițerilor. Azi, se spune, că America are peste un milion de soldați. Din aceștia numai 65.000 sunt activi, ceilalți sunt recruți. America are însă mari rezerve de oameni și în caz de primejdie își poate face o armată de aproape 17 milioane de soldați.

Di Churchill se va întâlni cu președintele Roosevelt

Umblă zvonul că în curând dl Churchill va pleca în America, unde se va întâlni cu dl Roosevelt. Cei doi bărbați de stat vor pune la punct unele lucruri în legătură cu mijloacele cu cari Anglia va face față războiului.

Se spune că tot în zilele acestea nu ministru englez s'a întâlnit cu ministrul american Hull și că la Londra va sosi nu peste mult un trimis american. Acest trimis se va ocupa numai cu ajutorul pe care America îl dă Angliei.

Un trimis american și în China

Guvernul american a trimis în China pe un ministru de al său, dl Currie. Acest trimis al dlui Roosevelt n'a voit să facă nici o declarație despre misiunea sa.

Pe frontul italian

Din Italia se anunță că în curând armata italiană va începe o mare ofensivă împotriva trupelor grecești.

Până acum soldații italieni au deslănțuit puternice atacuri asupra întăriturilor grecești, pricinuind Grecilor pierderi mari.

Tot din Italia a plecat vestea că o parte din conducătorii Greciei se gândesc să încheie pace cu Italia.

Pe frontul din Africa armata italiană se împotrivesc vitejește puternicelor atacuri ale trupelor engleze.

Avioanele italiene au bombardat întăriturile engleze dela Valetta și Malta.

Drumul morții

In urma luptelor dese și a bombardărilor germane, Marea Măneci, care desparte Anglia de Franța, a devenit un adăvărat drum al morții.

Germanii se laudă că ei au scufundat numeroase vapoare engleze și că au pus mâna pe strâmtorile cele mai însemnate, închizând astfel drumul Angliei pe apă.

Mareșalul Pétain a vorbit Franței

Vineri seara mareșalul Pétain a vorbit de poporului francez. Amintind de noua lege

a pensiilor de bătrânețe, mareșalul Pétain a cerut tuturor Francezilor să rămână unii lângă alții, cot la cot, căci numai așa mai pot face față greutăților.

Franța a trecut prin mari greutăți, a spus mareșalul Pétain, și este măcinată încă de un alt rău și mai mare, de lipsa de copii.

Puterea unei țări o dă tineretul. El este acela care pregătește viitorul și pe care se razimă toate nădejdiile de mai bine ale unui neam.

Înțelegere între Rusia și comuniștii chinezi

Din răsăritul îndepărtat vine vestea că în zilele acestea un fruntaș comunist chinez a plecat la Moscova, unde a iscălit o înțelegere cu guvernul rusesc. Înțelegerea aceasta a fost făcută între Rusia și comuniștii chinezi și prin această înțelegere Rusia se leagă, să le trimită acestora arme și muniții cât mai multe.

Un loc unde a fost semnată pacea

Războiul început cu o lună de zile înainte între Thailand și Indochina franceză, din răsăritul îndepărtat, s'a sfârșit. Amândouă aceste țări au primit propunerile de împăcare ale Japoniei și au făcut pace.

Indochina franceză a dat bucățile de pământ cerute de guvernul din Thailand și astfel un război care abia începuse a și fost stins. S'a sfârșit poate cu acest război, pentru a se începe altul mai grozav, tot acolo în răsărit, între Japonia și America.

O călătorie care își are rostul ei

În zilele acestea va veni în Europa ministrul japonez dl Matsuo. Domnia Sa va merge la Roma, Berlin și apoi la Moscova.

La Berlin este așteptată de mai multă vreme venirea dlui Matsuo și gazetele germane scriu că această vizită își are și ea rostul ei. Japonia este hotărâtă, să ia poziție alături de Germania și Italia.

A murit Nicolae Titulescu

Postul de radio Budapesta a anunțat marți dimineața, că fostul ministru român Nicolae Titulescu a murit. Cetitorii noștri știu bine cine a fost Nicolae Titulescu și ce a făcut el pentru țara noastră.

Pentru bani

— O întâmplare îngrozitoare petrecută într'un sat din Slovacia —

Câte nu se întâmplă pentru bani în lumea asta largă a lui Dumnezeu! Se taie om pe om, se dușmănesc frați între ei, părinți și copii, se pustiesc familii întregi și câte altele nu se întâmplă. Nenorociri peste nenorociri, multe și mari.

O asemenea întâmplare, sguđuitoare s'a petrecut tot pentru bani, — într'un sat din Slovacia.

Un sătean, din apropierea orașului Neuschil vânduse o vacă, cu 5000 de coroane. Suma primită dela cumpărător a pus-o pe masă, în bucătărie. În vreme ce el se afla în grajd, un copilăș de al său, numai de 5 ani, a pus mâna pe bani și i-a aruncat în focul din vatră.

Mama copilului, care făcea baie unui copilăș mai mic n'a văzut nimic. Întors în bucătărie și văzând că banii lui au fost aruncați în foc — tatăl, înebunit de mânie, a luat un topor și a tăiat mâinile micului vinovat.

Mama copilului văzând toate acestea a leșinat și a lăsat pe celalalt copil în scaldă, unde s'a înecat. În această vreme a murit și copilășul mai mărișor, căruia tatăl său i a tăiat mâinile.

În fața atâtor nenorociri, bărbatul înebunit de durere a luat-o la fugă spre pădure și s'a spânzurat de cel dintâi copac, ieșit în cale.

Dragoste-pacoste

Cum se sfârșește o poveste de dragoste între un fecior de om sărac și o fată de gazdă mare

Istoria de față s'a petrecut în comuna Șepreș din județul Arad. Între tinerii Mihail Henț, fecior de om sărac, și tânăra Maria Horga, fată de om bogat și înstărit s'a legat o dragoste puternică și mare. Cel doi tineri erau văzuți mereu împreună și prin sat ambia vestea că ei ar vrea să se și căsătorească.

Dragostea lor nu era văzută însă cu ochii buni de părinții fetel. Tatăl ei, om înstărit, visa pentru fata lui un alt genere mai bogat, mai din neam și mai din viață.

Văzând că le sunt închise cărările dragostei, cei doi tineri s'au hotărât să fugă împreună. Mai întâi au fugit la un frațel al tânărului, într'un sat vecin, de unde s'au întors apoi în casa tânărului, la părinții lui.

Bucuria lor n'a ținut însă mult. Părinții fetel, prințând de veste unde sunt tinerii, au anunțat jandarmii, cari au cerut tânărului Henț să se lase de gândul căsătoriei și să dea drumul fetel.

Cum cei doi tineri n'au voit să se despartă nici acum, jandarmii au încunștințat parchetul. — Și așa a trebuit să se sfârșească la parchet dragostea tânărului Henț, o dragoste curată între un fecior de om sărac și o fată de gazdă mare.

La un pahar de vin

— Un chef cu vin și mâncări alese, care se sfârșește cu focuri de revolver —

Nu numai printre oamenii fără prea multă învățătură se întâmplă neînțelegeri și încercări sângeroase, dar chiar și între oamenii cu multă învățătură, între aceia cari fac parte din lumea „sobilă” se întâmplă lucruri de acestea.

O asemenea neînțelegere, iscătită dintr'un lucru de nimica, s'a întâmplat în zilele acestea între doi avocați mari din București.

Neînțelegerea a pornit la un chef, la o masă mare cu vinuri alese și mâncări bune, pe care avocatul Alexandru Romalo a dat o prietenilor săi. La masă, după ce s'au amestecat bineșor de vin, prietenii au început discuțiile. Și, ca după un pahar două de vin, nu s'au mai putut înțelege. Limbile s'au încurcat rău de tot. Vinul băut li-s'a urcat la cap și li făcea pe fiecare, să se creadă mai cuminte și să nu mai lase după celalți.

Neînțelegerea s'a ivit între avocatul Romalo, gazda casei, și prietenul său avocatul Papadopol. A pornit dintr'un lucru de nimica, dela o discuție neînsemnată. Cum amândoi erau amețiți și aprinși de băutură, n'au voit să lase unul după altul și au început să-și spună vorbe grele și urite. Dela vorbe grele au trecut apoi la ceartă. Avocatul Romalo, văzând că nu-și poate dovedi prietenul cu vorba, a pus mâna pe revolver și l-a împușcat.

Rănit greu, avocatul Papadopol, a fost dus la spital, unde i s'au dat ajutoarele de lipsă și li-s'au scos gloanțele, iar avocatul Romalo a fost arestat și dus la poliție. Așa se sfârșesc chefurile, când mințile s'au prea înfărbântate, dar mai ales când vinul curge prea din belșug.

STIRILE SĂPTĂMĂNI

Numărul de Paști al gazetelor noastre va fi de 12 pagini. De aceea rugăm pe colaboratorii noștri, să ne trimită din vreme articole, poezii, povestiri glume și pentru acest număr!

Reducere de 50 % pe C.F.R. pentru părinții militarilor morți în timpul serviciului s'a dat de către Direcțiunea generală a C.F.R.-ului, ceea ce este o faptă care se poate de cinstită și de cuminte. Cel puțin atâta mângâiere pentru bleștii părinți, dacă au murit ceea ce aveau mai drag. Ei vor căuta cu reducere de 50 % în clasa în care au dreptul să se căsătorească feciorul mort în timpul serviciului militar.

60 de ani de când România a avut un rege s'au împlinit în ziua de 14 Martie. 14 Martie 1881 adunările legislative ale României au votat, într'un singur gând, că cele două țări, Muntenia și Moldova vor forma un singur rege, iar la 10 Maiu al aceluiaș an domnitorul Carol a fost numit rege.

S'a băgat de servitor deși e de 60 de ani. Bătrânul Sebastian Heine din orașul Kempten din Germania s'a rugat de un doctor să-și căuta servitor la un târg de servitori din Leukerich, spunând că el se simțea în destul de tiner și că să poată slui, iar să nu fără treabă, nu poate.

Mare nenorocire la o școală din Budapesta. Zecile trecut un băiețel care mergea la școală, a aflat un pachet în stradă. L-a luat și l-a dus la școală. Meșterul cu alți băieți, ca să-l desfacă, pachetul a explodat explozie omorând doi copii de 12 ani și răndnd foarte rău pe mai mulți.

Arhiepiscopul nou. Vineri în 14 Martie în prezența amiază au primit călețele a h ereșii în mâinile Majestații Sale Regelui mitropolitului al Bucovinei I. P. S. Titu Simedria, P. S. Gore Leu al Hoșilor și P. S. Vasile Lăzărescu al Timișoarei. Tot atunci a depus jurământul și noul episcop protestant al Sașilor dl. Dr. Di. Wilhelm Staedi, care va sta la Sibiu.

Și-a ucis mama! Plugarul Nicolae Avram din Scorțeni, jud. Bacău, a provocat moartea mamei sale, să-l dea lui toată averea. Mama sa, ca femeie cuminte ce era, nu s'a lăsat la aceasta. Atunci feciorul de nimica a început să o bată fără încetare, până și-a dat cu capul în perete. Se înțelege că a fost prins și dat pe mâna Parchetului.

Pedsapsă groznică. La elevul liceu Fion Vasile din clasa VII, a început să se scrie „Andrei Șaguna” dela Brașov s'au găsit multe arme și muniție. Predat în mâinile Parchetului Militar, nenorocitul de elev a fost condamnat la muncă silnică pe viață. Închipuiți-vă nenorocirea bleștilor părinți!

La chef și la băutură omul de jos are capul prietenului cu care bea. Domnul, care se otește mai învățat și mai subțiat prinși îl împușcă. Depărtarea însă nu-l prea mult dela par la revolver. La fel de sălbatic și de milă sunt amândoi.

Doamnei Lupescu i-s'au furat mai multe milioane. Doamna Lupescu se află acum la Lisabona, capitala Portugaliei. Zilele trecute, fiind dusă de acasă, câțiva hoști teteți i-au intrat în cameră și i-au furat 18.000 de dolari, ceea ce face, socotind dolarul cu 700 Lei, în banii noștri cam 12.600.000 Lei. I-au mai furat însă și alte scumpeturi în valoare de mai multe milioane.

Români!

Recensământul

1941

Fiți prezenți la

numărătoare.

Se vindecă de aici înainte și trahoma. Cea mai groaznică boală de ochi este fără îndoielă trahoma. Pleoapele se înroșesc, ochii se înroșesc și se întunecă, bolnavul are și dureri, iar dela o vreme i-se strică vederea cu desăvârșire și chiar orbește. Această boală cumplită e lășită mai ales în Răsărit. Acuma de curând, de când soldații germani au trecut în răzăritul Europei, s'au umplut și ei de această boală. Un medic german a tot încercat să-i vindece cu leacurile cunoscute până acuma, dar n'a reușit destul de lute. De aceea s'a pus pe lucru din grea și a reușit să descopere un nou leac, numit ALBUCIT, care vindecă această boală cumplită în curs de cel mult 3 luni.

Ce poate face o lovitură cu zăpadă. Niște copii l-au lovit, din nebăgare de seamă, pe un om bătrân cu un boț de zăpadă. Omul a simțit deodată o împunsătură în coapsă. Ce se întâmplase? Omul nostru avea, încă din războiul celalalt, un glonte de pușcă în trup. El intrase în spate. De acolo a tot alunecat, până l-a ajuns în coapsă. Când băieții l-au lovit cu boțul de zăpadă, el a simțit o împunsătură, după care și-a putut pipăi glonte, pe care, după câteva zile, și l-a putut scoate el însuși din coapsă. Aceasta s'a întâmplat în orașul Zelz din Germania.

Incă o școală confesională. Aflăm din gazete că la Beluș s'a predat, cu mare paradă, în fața diol subsecretar de stat dela culte și arte Ion Sandu, sfintei episcopii ortodoxe a Oradiei Mari, în mâinile Preasfințitului dr. Nicolae Popoviciu, Școala Normală de conducătoare din Beluș. Ne bucurăm din inimă că s'au înmulțit cu una școlile confesionale. Ne mirăm însă foarte mult că același Stat, care dă cu mâna atât de largă ortodocșilor școli confesionale, nouă nu ne dă nici una. La Lugoj bunăoară avem și noi Episcopie. Școala Normală de Stat pentru învățătoare stă tocmai în localul Sfintei Episcopii, dar pentru aceea nu știm să se fi făcut vreun pas, ca și acea sfântă Episcopie să primească o școală. Ori doară Statul îi este numai bisericilor ortodoxe mamă, iar celei unite nu?

I-a tăiat grumajii soției și apoi ai săi proprii. Soții de căsătorie Adam și Luiza Szifer din Timișoara s'au certat, zilele trecute, lagrozător. Intr'o cliptă de nebunie bărbatul a sărit la femeie și, cu o tăietură de briciu, i-a retezat grumajii. Văzând ce a făcut, și-a retezat și grumajii proprii. Iată ce e în stare să facă mânia!

Și-a bătut un cuiu în cap. Acesta care își iau înșir viața, pe care Dumnezeu le-a dat-o, sunt, după învățura bisericii noastre, mari păcătoși, de aceea nici nu li-se face înmormântare bisericească, numai în cazul dacă medicul dă o dovadă că a fost nebun când a făptuit-o aceasta. Iar dacă totuși scriem câte odată și

noi despre câte o sinucidere, o facem numai pentru ca să arătăm marea nebunie a sinuciderii. Acuma iară arătăm un caz, care dovedește și mai bine că cei mai mulți sinucigași nu sunt cu mintea întregă. Zilele trecute s'a prezentat la un spital din București lemnarul Bălaș Ioan cu rugarea, ca doctorii să-i scoată din cap cuiul pe care însuși și l-a băgat. La început doctorii au crezut că au de a face cu un nebun, dar, privind l mai de aproape, au observat în fruntea lui Bălaș un cuiu, tocmai deasupra ochiului stâng. I-l-au scos, însă Bălaș a rămas orb de ochiul stâng. Întrebat, pentru ce a făcut prostia aceasta, Bălaș a răspuns că e avut dureri de cap atât de mari încât, într'o cliptă de nebunie, și a bătut un cuiu în cap.

Mutarea unei case cu 5 etajii. Inginerii ruși se fălesc în lumea întreagă că ei sunt mai meșteri decât toți inginerii de pe lume. Astfel gazetele rusești se laudă că inginerii ruși ar fi mutat zilele trecute o casă cu 5 etajii. Să creadă cine vrea! Bine înțeles că e vorba de mutarea acelei case, fără de a se fi mutat din ea locuitorii.

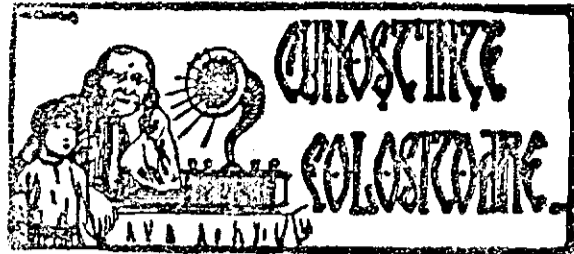
Electricitate din vânt. De mult se tot pregătesc învațații, să producă electricitatea din vânt și nu prin foc, cum o produc astăzi. Gazetele germane spun că, în sfârșit, le-a succedat inginerilor germani, să facă și acest lucru. Ei au făcut adevărat un fel de mori de vânt, cu ajutorul cărora produc electricitate. La câte descoperiri minunate nu ar ajunge omenirea, dacă nu ar îndemna-o diavolul la războaie în loc de pace?!

Mori în mijlocul celor 6 copii ai săi. Hamalul Levai Ferencz din Timișoara era foarte sărac și bolnăvicios. El avea 6 copii, cărora nu le mai putea câștiga cele de lipsă trulului de toate zilele. În seara de 2 Martie a venit foarte necăjit acasă, căci nu câștigase nici un ban. Copiii dormeau duși, deși nu mâncaseră nimic de seara. Bietul om s'a culcat mai năcăjit ca oricând. Noaptea i-s'a făcut rău, dar n'a mai avut putere să-și trezească copiii și a murit peste noapte. Dimineața, deșteptându-se copiii, au văzut cu groază că tatăl lor este mort. Vecinii buni, deși erau valahii puturoși, iară mortul ungar, i-au luat pe copii și s'au îngrijit de ei, până s'a făcut înmormântarea tatălui, iară acuma se îngrijește de el orașul.

Incă un deal alunecat. Din cauza ploilor din vremea din urmă, în mai multe părți, dealurile au început să alunece, după cum am arătat și în numerii trecuți ai gazetei noastre. Astfel aflăm mai nou că un deal din cântunul Valea Anel, care se ține de comuna Satrochiojd din județul Prahova a început să alunece. Din cele 23 case ce se aflau pe acest deal cinci s'au dărâmat. Din celelalte locuitorii au fost mutați, ca să nu se întâmple vre-o nenorocire.

Pentru cetitorii noștri din America

Trimiterea unei gazete în America ne costează mai mult decât prețul gazetei, adevărat 4 Lei. De aceea-i rugăm pe cetitorii noștri din America, să ne trimită pe orice cale în cunoștințare, dacă le mai trebuie gazeta; altfel ne vedem siliți a le-o sistă, mai ales acelor cari au datorii și pe anii trecuți, că prea li-se înmulțește datoria. După Paști vom începe sistarea tuturor abonamentelor în restanță mai mare de un an.

Plante de leac ce se culeg în luna Martie

Într'un număr trecut al gazetei arătam plantele de leac dela cari se adună coaja și rădăcinile. Vo'u înșira acum plantele, dela cari se adună mugurii și florile.

Muguri

Muguri de brad alb sau plin; din ei se face un fel de ceai bun pentru tusa învechită și pentru toate boalele de plămâni. Se culeg începând din luna Ianuarie, se taie cu un cuțit de pe crenguța lor, nu se vor rupe niciodată cu mâna. Sa va avea în vedere, a nu se rupe mugurii din vârful crengilor, căci bradul se va usca. De pe un brad mare nu vom rupe numai câțiva muguri. Mugurii se uscă în camere bine încălzite sau în cuptorul de făcut pâine.

Mugurii de mesteacăn se culeg înainte de a începe a se desface și li putem usca în cuptor. Ceaiul făcut din acești muguri este bun la boalele de inimă și de răunchi. Se mai folosește acest ceai la spălarea pe față, pentru ca să se ducă piștruii.

Mugurii de plop se folosesc neuscați, așa cum li adunăm. Unsoarea de muguri de plop se folosește la vindecarea arsurilor, bubelor de pe piele și la ungerea încheieturilor umflăte. Această unsoare se face în felul următor: se fierb o parte muguri de plop și trei părți apă, timp de 3 ceasuri; apoi adăugăm 2 părți unsoare de porc și se fierbe apoi până se îngroașe ca o alifie. Ceaiul din muguri uscați se dă bolnavilor de reumatism. Tot din mugurii de plop se mai face un fel de tinctură în felul următor: luăm 250 grame spirit tare de 90 grade, în care punem 250 grame muguri de plop și-l ținem așa 8 zile într'o sticlă lângă sobă la căldură. Din această tinctură se ia câte 15 picături de 3 ori pe zi contra tusei. Tot cu această tinctură facem fricțiuni la scriintituri, lovituri și umflături.

Fiori

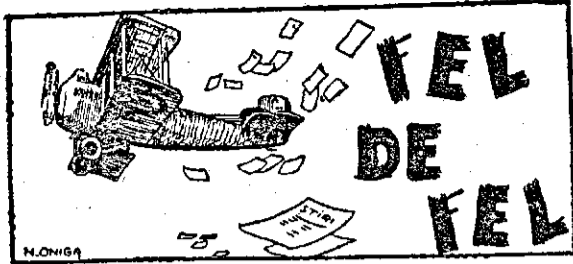
Fiori de clopoștea cucului, pe cari le găsim prin fânațe și pășuni. Dela ea se culege numai partea colorată galben a floarei pe care o uscăm. Este foarte căutată în străinătate. Se folosește la boalele de nervi și dureri de cap, luând câteva caze de ceai pe zi.

Fiori de podbeal, se culeg fără codiță, când sunt numai înmugurite, pentru că ele înfloresc când le uscăm. Le punem la uscat în camere bine aerisite dar cu lumină puțină, pentru a nu-și pierde culoarea. Dela podbeal se folosește și frunzele pe cari le culegem prin Iulie și August. Ceaiul de fiori se dă în răceală și răgușeală.

Adunând aceste buruieni, ne facem nouă și țării un bine. Voiu continua cu plantele ce se culeg în luna Aprilie.

Roșcovei I. Obreja

M. On. Frații preoți cari au făcut printre credincioșii lor abonați la gazeta și au trimis tablourile cu numele abonaților la Oficiile protopopești, sunt rugați, dacă n'au primit până acum gazeta, să trimită încă odată numele abonaților și la Redacția și Administrația gazetei. Aceasta pentru a nu se întârziă prea mult cu trimiterea gazetelor.

La 40 kilometri înălțime

O mare gazetă germană scrie că tunurile germane, cari sunt așezate pe țărmul francez pentru a bombarda Anglia, au o bătaie de 120 kilometri. Gloanțele acestor tunuri se ridică, după socotelile oamenilor pricepuți, la o înălțime de 40 kilometri. — Adevărate minunății!

Un oraș pe roate

La o năzdrăvănie americană și pace, veți zice dumneavoastră iubiți cititori. Și așa și este. Orașul pe roate se găsește în America. Este un oraș, unde casele sunt niște automobile mari. Să nu credeți că ar fi niște case obișnuite. Nu. Americanii sunt niște oameni pricepuți, în casele-automobile, ei au tot ce le trebuie: bucătărie, odale de dormit, baie, rad o. Locuitorii acestui oraș nu prea stau mult într'un loc. Pleacă, așa cum se mută țiganii țărăni de pe la noi. Când le vine lor poftă, dau drumul la mașini și peste două sau trei ore, orașul întreg este mutat la zeci de kilometri de părtărie. Se spune că săpătura americană este necăjită că nu-și poate încasa dările ca dela ceilalți oameni pașnici, cari nu-și duc casa în spănare.

Vin din lapte

La o mare lăptărie din America s'a fabricat vin din zerul rămas. Conoscătorii și oamenii pricepuți cari au gustat din acest vin spun că el este foarte bun și foarte plăcut la băut. S'a dat apoi un mare banchet în orașul Cleveland, la care meserii au băut numai vin din lapte.

Pești cari umblă pe uscat

În apele Oceanului Atlantic de pe lângă coastele Franței sunt niște pești cari stau și în apă dar se pot plimba și pe uscat. Mai mult ei se urcă chiar și pe arbori. Acest pește este grondinul. Un alt soi de pește umblător mai este anabasul din apele Indiei, care are întocmite organele sale de apă, că poate trăi și în apă și pe uscat.

Cum putem cunoaște dacă vinul e falsificat ori ba

Tornăm puțin din vinul pe care voim să-l încercăm într'un vas și apoi îl punem la fier. Înmulțim apoi în vinul cald un fir de lână albă. Dacă vinul e falsificat, lâna va căpăta o culoare roză; dacă e curat, lâna va rămânea albă.

Cum curățim mățăsurile

Stofele de mătasă se curăță foarte ușor cu un amestec de miere, săpun și țulcă. Fiecare femeie să socotească ea însăși, cât să pună din fiecare materie.

Să ne facem pânza de cori ca să nu treacă apa prin ea

Încălzim un litru de apă, cumpărăm dela prăvălie 125 grame platră acră și o băgăm în apă. După ce s'a topit, apa aceasta o amestecăm în 5 litri de apă rece. În această apă se ține pânza vreme de 24 ore. Apoi mai com-

părăm dela prăvălie sau dela farmacie 125 grame acetat de plumb, pe care-l topim într'un alt litru de apă fierbinte. După topire, această apă o tornăm în 4 litri de apă rece. Ținem pânza și în această apă vreme de 6 ore, după care vreme o punem la uscat, fără de a o stoarce. După ce s'a uscat, putem fi siguri că prin această pânză nu mai trece apa.

Cum ne putem țabăci înșine pieile

Putem cruța bani frumoși, dacă ne țabăcim înșine pieile de oaie și de miel mai ales, dar chiar și celelalte. Iată ce trebuie să facem: Pielea o sărăm bine și apoi o uscăm bine la umbră. După ce s'a uscat, o curățăm de resturile de carne, apoi o spălăm cu apă caldă, o stoarcem și o punem la argăseală de zăr curat dar bine sărat. După câteva zile o scoatem și o întindem pe o scândură ca să se usce.

Lapte parfumat

Minunăția aceasta se poate vedea în Olanda. Laptele dela vacile olandeze va fi un lapte parfumat și aceasta din pricina că vacile olandeze vor mânca de acuma încolore flori în loc de fân. O anda este țara florilor, pe cari le trimitea în anii buni în alte țări. De când însă este războiul acesta mare Olandezii nu-și mai pot vinde flori și atunci s'a gândit să le dea ca nutreț la vite. Se spune că la început vacile n'au primit această hrană nouă. În curând însă s'au obișnuit cu ea, iar un lăptar olandez și-a anunțat cumpărătorii, că de-acuma încolo el le va vinde lapte parfumat.

Cărțile bune

sunt întotdeauna folositoare și plăcute omului. Din ele se desprind îndemnuri pentru suflet, mănunchiu de gânduri frumoase, cari toate înduicesc și luminează drumul greu al vieții.

Cărțile cele mai potrivite pentru cetitorii din popor sunt „Cărțile bunului creștin”. Sunt scrise pe înțelesul tuturor și cuprind multă învățătură mântuitoare pentru suflet. Aceia cari vreau să aibă o carte plăcută de cetit, să ceară dela Blaj „Cărțile Bunului Creștin” scrise de păr. *Iuliu Maior*:

No.	Titlu	Preț
No. 1.	Păcatul, cel mai mare rău din lume, ediție II.	Lei 8
2.	Pe calea desăvârșirii, ediția II.	6
3.	Bolșevicii și biserica. (s'a epuizat)	8
4.	Darul lui Dumnezeu	6
5.	Adevărata fericire	15
6.	Taina spovedaniei	50
7.	Tăcuirea apostolilor din toate duminicile de peste an. În trei volume	15
8.	Legea strămoșească	21
9.	Tălcuirea evangheliilor din toate sărbătorile de peste an	20
10.	Tălcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an	8
11.	Taina tanelor, sfânta cuminecătura	12
12.	Sfânta liturghie, jertfa Legii Noi	12
13.	Durerea, sora noastră nedesțită	34
14.	Tălcuirea evangheliilor din toate duminicile de peste an	6
15.	Cărticica mirilor	8
16.	Cărticica soților de căsătorie	6
17.	Cele șapte cuvinte de pe cruce ale lui Isus	8
18.	Cum să ne creștem copiii	40
19.	54 Predici scurte pentru popor, întocmite după texte din apostolii duminicilor	40
20.	57 Predici scurte pentru popor, întocmite după texte din evangheliile duminicilor de peste an	40

Tipografia Seminarului Blaj.

In editura „Sfânta Unire” Blaj a apărut:

Din viața vechilor creștini

Toate aceste broșuri sunt scrise de Iuliu Maior, directorul acestei gazete, și cere dela „Librăria Seminarului” Blaj ori oricare altă librărie din țară.

Ele sunt scrise pe înțelesul tuturor și sunt foarte potrivite și pentru premii și cadouri.

Cărți nouă

P. Ion M. Gârleanu O. F. M. *Sfântul Francisc de Assisi, poem liric*. Grafia Serafica, Săbăoani-Roman, 208 pag. de format 24/16 preț 60 Lei

Frumoasă carte a tipărit Tipografia din Săbăoani Hartie fină, tipar mare și citeț, cari de cari mai frumoase și mai interesante, n'avem decât să-l gratulăm. Ce să spunem apoi de însuși cuprinsul cărții? Prefața o scrie un fost profesor dela vestita universitate din Roma „paganda Fide”. Urmează apoi o introducere scrisă de păr. Gârleanu, iar apoi viața sfântului, scrie poezie. Cetitorii noștri cunosc scrisul frumos al telui călugăr Ion M. Gârleanu. A mai publicat curioșia Sa la noi, chiar și în calendarul din anul Toți acei cetitori ai noștri, cari doresc să aibă ceasuri de adevărată plăcere sufletească, nu se pească la cel 60 de Lei, ci să și cumpere această nu o să le pară rău.

Vom da și noi, într'un număr aproplat al noastre, una sau două dintre aceste frumoase poezii Preacuvioșiei Sale,

Păr. Glurgiu, Mărtinești. Pentru 10 luni se sează Lei 125.

Ioan P. Oprean cantor, 6625. S'au primit 100. Mai restăți cu 40 Lei pe anul curent.

Pr. Gh. Boeriu, Telechi-Recea. Vă mulțumim de darul de 50 Lei trimis la fondul de susținere al zetel. Dumnezeu să Vă răsplătească toată!

Ioan Lupea, Rucăr-Făgăraș. Noi de aici regulat miercuria gazetele toate. Ne mirăm foarte care este cauza de Vă merge cu așa mare întârziere. Cele 5 exemplare merg tot pe bani, nu în Ce e drept aceea plăcă mai întâi, cu cel din urmă abia de câteva ceasuri. Așadară nu noi suntem de Am protestat și la Direcțiunea Poștelor.

Dr. Eugen Sâmpetean, Brașov. Vă mulțumim de tru observațiile făcute. Greșeli de tipar se fac de nu e vorba, iar tipografia noastră nu are corectori înșine suntem și redactori și corectori și administratori, ca acolo unde sărăcia nu dă voie să se lucreze de vrea stăpânul. Să nădăjduim că lucrurile se vor schimba cu vremea, în spre bine. Noi ne dăm toată atenția.

Anton M. Antî 6350. S'a primit suma de 150 Lei pe anul 1941.

Ioan Ioanetto, 2594 Sonteti chitat în Nr. 6 al gazetei.

Of. paroh. gr-cat. Ileni. Am primit 4594 Lei. Nu putem da rabat decât acelor cari poartă pe adresă adresă mai multe gazete, deci comisionarii. De acum mai acolo ne rămâne prețu timbrelor. De aceea rugăm, să ne iertați dacă nu Vă putem împiedica cerere. Că nu leșim nîcicum cu gazeta. 150 Lei e puțin, iară tiparul se scumpește zi de zi, pe care nu o putem face aceasta. Dacă însă scumpirea tot în forma aceasta, nu peste mult ne vom vedea voiți a ridica și noi prețul gazetel la 200 Lei la „Lumina Satelor” dela Sibiu.

Pr. Flaviu Popoviciu, Semlac-Arad. Ne bucurăm că printre cetitorii noștri se afă prietenii cari au atenți la greșelile ce se fac. Astfel și Sf. Voasra n'avem ce face tot mereu se întâmplă câte o greșelă fiindcă nu avem personal de ajuns, ca omul sărac pe rând însă tot credem că vom putea veni în față pe toate, dacă ne va ajuta bunul Dumnezeu și oamenii buni. Vă suntem foarte recunoscători pentru dragă ce ne-o purtați.